

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. A.**, nar. X, státní příslušnost X, PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem AK v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 1785/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2014, čj. OAM-226/ZA-ZA08-P05-2013, takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v České republice, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění. V žalobě namítal porušení ust. §§ 2, 3, 50 a 68 správního řádu ze strany žalovaného s tím, že nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, pro nedostatek podkladů nebyl zjištěn stav věci. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky § 12 písm. b) a § 14a) zákona o azylu. V doplnění žaloby je pak uvedeno, že žalobce jasně v průběhu řízení popsal své pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a), jakož i odůvodněný strach z něho dle § 12 písm. b) zákona o azylu, je příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti, vyznává islám a je sympatizantem Strany míru a demokracie – BDP. Žalobce je kurdské národnosti, což je dle jeho názoru i příčinou jeho potíží v zemi původu, touto argumentací se však

žalovaný vůbec nezabýval. Žalobce popsal své fyzické napadání, nátlak na jeho osobu, nemohl vykonávat své povolání, aniž by ze strany představitelů státní moci nebyl bit a ponižován, k útokům na jeho osobu docházelo ze strany policistů, je tak logické, že se na ně nemohl obrátit s žádostí o přešetření či ochranu. V dané věci lze proto hovořit o selhání vnitřní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tíživá situace žalobce měla vést správní orgán k udělení azylu dle § 14 cit. zákona, smyslem tohoto ustanovení je posoudit individuálně každou situaci žadatele, soud by měl přezkoumat meze uvážení správního orgánu. V neposlední řadě je pak žalobce přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 16. 1. 2015 plyne, že správní orgán nepovažuje námitky žalobce za oprávněné, odkazuje na obsah správního spisu, žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu, jednotlivými ustanoveními správního řádu, když dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi případu a rovněž si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které dostatečným způsobem odůvodnil. Správní orgán připomíná, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou téměř každodenní problémy s policisty při cestě do zaměstnání (tj. při cestě do hor na pastvu s ovce) a následná častá zadržení na policejní stanici, dále pak neochota k nastoupení k výkonu ZVS, dále pak to, že v ČR jsou dodržována lidská práva. Žalovaný trvá na svém závěru, že napadené rozhodnutí je z hlediska nenaplnění všech forem mezinárodní ochrany dostatečně odůvodněno, důkazně podloženo dostatečným množstvím informací o zemi původu žalobce a správní orgán se vypořádal se všemi důvody, které žalobce uvedl. S odkazem na odůvodnění rozhodnutí žalovaný uzavírá, že žádná z žalobcem uváděných skutečností nenaplnuje podmínky možného udělení mezinárodní ochrany, a to ani v její doplňkové formě, pokud namítal žalobce pochybení v neudělení humanitárního azylu, v této souvislosti nebyl shledán žádný důvod, hodný zvláštního zřetele, v souladu s ustálenou judikaturou. Za takové důvody lze shledat např. vážný zdravotní stav žadatele, vysoký věk, což u žadatele nebylo shledáno, ani tvrzeno. Humanitární azyl je koncipován výslovně jako dobrodiní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu, žalobce nebyl zkrácen na svých právech v průběhu správního řízení, ze strany žalovaného je proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 5. 8. 2013, uvedl, že je státním občanem Turecka, kurdské národnosti, je svobodný, v Turecku žije jeho matka, o pobytu svého bratra nemá zprávy. Do r. 2013 žalobce žil v obci Mardin v Turecku, je islámského vyznání, sympatizuje se stranou BDP – Strana míru a demokracie. Má základní vzdělání. Ve vlasti byl pastevcem ovcí, které vodil do hor, tam se ukrývali i členové PKK. Brával si pro sebe a psy jídlo, policie ho zastavovala a ptala se, proč nosí jídlo do hor, často mu ho brali a dávali psům. Ze strany policie byl i psychický nátlak, nadávali mu, často ho odvedli na stanici, kde byl bit. Utekl dvakrát z vojny, řekli, že pokud ještě uteče, zabijí rodinu. Týden před opuštěním vlasti ho policisté vzali na služebnu, svázali ho a polévali studenou vodou, poté se rozhodl odjet. Z Mardinu cestoval autobusem do Istanbulu, odtud jel ilegálně kamionem do Brna. Jako důvod své žádosti označil rozdělení lidí v Turecku na Turky a Kurdy, byl tam často bit a byl na něho tvořen nátlak, v Turecku se na lidská práva nebere ohled, v ČR ano. Zde by chtěl proto

získat azyl a pracovat. Jeho zdravotní stav je dobrý, pro případ návratu se obává opakování popsané situace. Tentýž den provedl s žalobcem správní orgán pohovor, v jehož rámci uvedl, že vychodil základní osmiletou školu, začal pracovat jako pastevec, byl odveden na vojnu. Jako pastevec začal již asi ve 12 letech, šel s ovce do hor, vzal si jídlo na celý den, v horách ho zastavovali vojáci turecké vlády, ptali se, co dělá s takovým množstvím jídla, tvrdili, že ho nosí teroristům. Jídlo mu brali, nechávali sežrat psům, kteří ho doprovázeli, bili ho a několikrát se na něho i vymočili. Chtěli vědět, kde se teroristé skrývají, vyhrožovali zabitím. Žalobce se bál chodit do hor, stávalo se to každý den, a to i ostatním pastevcům. Žalobce nic proti tomu nedělal, nedalo se. Dvakrát utekl z vojny, pak mu již hrozili, že ublíží rodině. Byl často zbit, jednou měl rozbitou hlavu, policie a vojáci ale patří k sobě, mají stejný pohled na věc. Na vojnu vůbec nedošel, přišli si pro něho, utekl se stádem do hor a žil 2 nebo 3 měsíce v jeskyni, toto bylo v zimě 2011. Podruhé ho odvedli, řekl, že nastoupí a opět utekl a skrýval se v horách. Potřetí mu řekli, že na vojnu nemusí, ale že ublíží jeho rodině. Kdyby nastoupil na vojnu, pracoval by pod vedením vojáků, kteří mu ubližovali, on nechtěl jít do boje. Za nenastoupení vojenské služby se dle jeho názoru zaplatí určité peníze a hrozí asi rok vězení. Na dotaz, kdy se žalobce rozhodl opustit Turecko, uvedl, že když ho vojáci odvedli na záchytnou stanici, zbili ho a ráno pak propustili, volal strýcovi a popsal mu situaci. Strýc mu řekl, že má zůstat doma a nevycházet, ozval se po třech dnech a řekl, že žalobce má být 26. 7. 2013 v Istanbulu. Když tam přijel, už tam na něho někdo čekal, asi po třech hodinách odjel z Turecka pryč kamionem. K hranicím seděl žalobce vedle něj, pak si sedl dozadu, musel být potichu. Byl vysazen až v ČR před tureckou restaurací v Brně. Strýc mu zaplatil tuto cestu, říkal, že v ČR se dodržují lidská práva. Žalobce má v Evropě bratra, ale neví, kde, již asi 7 let se nestýkali. Kdyby se vrátil domů, vše by se zřejmě opakovalo. O přestěhování v rámci Turecka nikdy nepřemýšlel, jak je jednou člověk označen za Kurda, má potíže v celé zemi. To se pozná, neboť po přestěhování se musí jít zaregistrovat na úřad. K dotazu zda má žalobce zdravotní potíže s hlavou, uvedl, že bolesti nemá, ale kdyby se udělal sken hlavy, asi by tam nebylo jediné místo nezlomené. Dne 6. 12. 2013 byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace a uvedl, že ničeho dalšího nenavrhuje.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14

v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud po přezkoumání věci nedospěl k závěru, že by žalobce byl dle skutečností, které uvedl v průběhu správního řízení, pronásledován v Turecku za uplatňování politických práv a svobod. Jak správně žalovaný uvedl na str. 3 svého rozhodnutí, žalobce se nikdy o žádném uplatňování politických práv a svobod ze své strany nezmínil, uvedl, že je sympatizantem strany BDP, k této skutečnosti však žádné problémy nevázal, o veřejné nebo politické aktivitě se v tomto směru vůbec nezmínil. Podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu tak v daném případě zcela jasně naplněny nebyly a nejsou. V dalším pak správní orgán reagoval na žalobcem sdělené skutečnosti tak, že pokud měl mít problémy při svých cestách do hor jako pastevec ovcí, jednalo se o podezření policistů v tom směru, že by mohl donášet jídlo povstalcům, které turecké orgány považují za teroristy. Pokud pak policisté žádali v tomto směru po žalobci informace, zřejmě předpokládali, že svým každodenním pobytem v horách by mohl o těchto skupinách nějaké informace mít. Ani tyto skutečnosti však, dle přesvědčení soudu, nemohou vést k závěru, že se u žalobce jednalo o důvodné obavy z pronásledování v azylově relevantním smyslu. Je nasnadě, že takto byli dotazováni i ostatní pastevci a kurdská národnost žalobce

v tomto směru nehraje důležitou roli, protože soud je přesvědčen, že věcně v uvedených souvislostech by obdobné problémy měl i pastevec, který by kurdské národnosti nebyl. Jednalo se zcela zřejmě o snahu policie dozvědět se informace od pastevců, tedy lidí, kteří se běžně v horách pohybují a mají, nebo mohou mít nějaké znalosti o pohybu teroristů. Azylově relevantní závažnost obav z pronásledování tak soud nezjistil. Pokud jsou žalobcem uváděné informace pravdivé, což zjevně nelze žádným způsobem doložit, zcela určitě po letech trvání takové policejní praxe sice byla situace žalobci nepříjemná, ovšem nevyužil žádnou možnost případného prošetření jednotlivých incidentů a s hodnocením správního orgánu o jejich závažnosti, tak, jak žalovaný provedl na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí, se soud vcelku ztotožňuje. V uvedeném směru pak je odkaz žalovaného na str. 4, na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004 o intenzitě případného pronásledování, zcela na místě. Žalobce, dle přesvědčení soudu, nesplňuje proto ani podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ani s ohledem na jeho vyličení obav z výkonu vojenské služby, což žalovaný argumentačně vyprecizoval na str. 5 svého rozhodnutí ze dne 21. 1. 2014, včetně odkazu na jednotlivá ustanovení mezinárodních úmluv a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 22. 12. 2004, učiněného pod sp. zn. 7 Azs 321/2004, v neposlední řadě pak i připomenutím aktuálních podmínek právní úpravy případného postihu za nenastoupení ZVS v Turecku na str. 7 rozhodnutí. Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu v případě žalobce, jak právní úprava výše uvedena, naplněny nejsou. Žalobce zmínil nesouhlas s neudělením azylu dle § 14 cit. zákona, soud však v této souvislosti v rámci soudního přezkumu je povinen zkoumat, zda žalovaný měl dostatečné podklady a ve své úvaze nevybočil z mezí správního uvážení (zákaz libovůle), tedy, zda tato úvaha nevybočila z mezí a hledisek, stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy tohoto úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud je přesvědčen, že v daném případě byly podmínky takto citované naplněny a žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by mohla v jeho případě udělení humanitárního azylu podložit. Soud je toho názoru, že u žalobce žádná, zvláštního zřetele hodná skutečnost, v uvedeném smyslu nefiguruje. Podklady, které k žalobcem tvrzeným skutečnostem žalovaný shromáždil, jsou jednak seriózně aktuální, z různých objektivních zdrojů a jejich množství je naprosto dostatečné. Soud tak nemohl přistoupit ani na námitku žalobce o jejich případné nedostatečnosti. S informacemi byl žalobce řádně seznámen, žádné jiné podklady nenavrl. Konečně, jejich výčet a podkladově i adekvátní čerpání z nich pro argumentaci odůvodnění rozhodnutí pak soud našel na str. 5, 6, 7 a 8 napadeného rozhodnutí správního orgánu.

K námitce o splnění podmínek § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu pak soud nemůže akceptovat názor žalobce v tom smyslu, že by případná hrozba opakovaného chování policistů či nástup na základní vojenskou službu mohl naplnit intenzitu vážné újmy azylově relevantního charakteru, s tímto problémem se rovněž správní orgán, dle přesvědčení soudu, vypořádal ve svém rozhodnutí dostatečně, když připomněl, že po dobu nejméně deseti let byl dle svých slov žalobce konfrontován často s jednáním policistů, které však nemělo intenzitu mučení či nelidského a ponižujícího zacházení, vždy byl propuštěn a nemá žádné zdravotní následky, nemusel se nikdy dlouhodobě léčit a ani se nezmínil, že by bylo proti němu zahájeno trestní řízení či byl sepsán jakýkoliv oficiální protokol. Soud nechce znevažovat případné nepříjemné zážitky žalobce z popsaného jednání, nicméně apeluje na uvědomění si závažnosti a nutné intenzity případných útrap, které má

v uvedeném ustanovení na mysli zákonodárce, pokud uvádí pojmy „mučení“ a „nelidské zacházení“, neboť pouze u takto možného hodnocení je úvaha o případné hrozbě na místě v rámci udělení doplňkové ochrany žadateli. Soud je však přesvědčen, že žalobcem vyličená jednání podstatu ohrožení vážnou újmou nenaplňují.

Soud po přezkoumání případu neshledal žádnou vadu řízení, neshledal ani žádnou nezákonnost v žalobou napadeném rozhodnutí, dospěl proto k závěru o nedůvodnosti žaloby a tuto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal a zástupkyni žalobce byla náhrada nákladů právního zastoupení žalobce přiznána samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. srpna 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně